

## Arrest

nr. 201 143 van 15 maart 2018  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK  
Haachtsesteenweg 55  
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 mei 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9<sup>ter</sup> van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2017 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 februari 2010 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9<sup>ter</sup> van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 augustus 2010 wordt deze aanvraag door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ontvankelijk verklaard.

Op 21 november 2013 beslist de gemachtigde dat de aanvraag ongegrond is. De gemachtigde beslist op diezelfde dag tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest nr. 181 017 van 20 januari 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd de beslissing van 21 november 2013 tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en het bijbehorende bevel om het grondgebied te verlaten van diezelfde datum, vernietigd.

Op 15 mei 2017 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing inzake de medische verblijfsaanvraag van 16 februari 2010. De aanvraag wordt opnieuw ongegrond verklaard. Op dezelfde dag geeft hij de verzoekster eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Het betreft de bestreden beslissingen. Beide beslissingen werden aan de verzoekster ter kennis gebracht op 27 juni 2017.

De eerste bestreden beslissing betreft de beslissing van 15 mei 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Zij is als volgt gemotiveerd:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.02.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :*

*E. K., F. (R.R.: ...)  
Geboren te (...) op (...) 1967  
Nationaliteit: Marokko  
Adres: (...)*

*in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 24.08.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.*

*Reden:*

*Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.*

*Er werden medische elementen aangehaald voor E. K. F., die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 12.05.2017 in gesloten omslag).*

*Derhalve*

*1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*

*2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

*Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).*

*Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.*

*Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (verzoekster haalt aan dat zij sedert enige tijd in België vertoeft). Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.*

*Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".*

De tweede bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 mei 2017. Deze beslissing bevat de volgende motieven:

#### **"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

*De mevrouw, die verklaart te heten:  
Naam + voornaam: E. K., F.  
Geboortedatum: (...)1967  
Geboorteplaats: (...)  
Nationaliteit: Marokko*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

*binnen 30 dagen na de kennisgeving.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:*

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."*

#### **2. Over de ontvankelijkheid**

2.1. De verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid op ten aanzien van het beroep tegen de tweede bestreden beslissing.

De exceptie wordt als volgt toegelicht:

*"Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.*

*Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.*

*In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.*

*Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:*

*“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)*

*Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.*

*In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.*

*Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.*

*Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling. In casu werpt verzoekende partij in haar enig middel een schending op van artikel 3 en 8 EVRM, doch uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat deze schending niet kan worden aangenomen.*

*Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.*

*De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in zoverre gericht tegen de tweede bestreden beslissing.”*

2.2. De verweerder werpt op dat de verzoekster geen belang zou hebben bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verweerder immers opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan de verzoekster, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. De verzoekster heeft volgens de verweerder dan ook geen belang bij de vernietiging van een verwijderingsmaatregel.

Naar luid van artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert, en G. Debersaques, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet de verzoekster ook een voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad stelt *in casu* vast dat de exceptie van de verweerder vertrekt vanuit de verkeerde premisse dat na een eventuele vernietiging in ieder geval een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:*

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

*2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*

*3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

*4° wanneer hij door de Minister geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;*

*5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem of in de Algemene Nationale Gegevensbank;*

*6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;*

*7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;*

*8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

*9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;*

*10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;*

*11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;*

*12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

*vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.*

*De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.*

*De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.*

*Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.*

*Na vijf maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.*

*In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”*

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III<sup>quater</sup>, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Van een gebonden bevoegdheid is sprake *“wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing”* (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme, J. Vande Lanotte, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding “*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*” in artikel 7 van de vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient te worden opgemerkt dat het woord “*moet*” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3, van de vreemdelingenwet de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme, J. Vande Lanotte, o.c., nr. 1060).

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “*moet*” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “*kan*” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde voorts met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verweerder kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “*hogere*” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling.

Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verweerder hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal moeten afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme, J. Vande Lanotte, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032).

Er kan in geen geval worden voorgehouden dat de verzoekster geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De exceptie wordt verworpen.

### 3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

#### *“EERSTE MIDDEL*

*Dit middel heeft betrekking op de ongegrondheidsbeslissing 9ter.*

*AFGELEID UIT DE SCHENDING VAN ARTIKEL 9TER VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN (HIERNA: VREEMDELINGENWET), DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT EN DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT*

*Verzoekster dient onderhavige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet in op 16 februari 2010. Tegenpartij verklaart de aanvraag ontvankelijk op 24 augustus 2013.*

*De ambtenaar-geneesheer stelt in haar advies van 12 mei 2017 zich gebaseerd te hebben op een 15tal medische attesten.*

*Verzoekster heeft conform artikel 9ter, §1, lid 3 Vreemdelingenwet samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen aangaande haar ziekte overgemaakt.*

*Artikel 9ter, §1, lid 1 Vreemdelingenwet stelt dat:*

*"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde (wij onderlijnen)."*

*Het kan dus gaan om een ziekte die een reëel risico inhoudt:*

- voor het leven*
- of voor de fysieke integriteit*
- of een onmenselijke of vernederende behandeling.*

*Uit het gebruik van het woord "of" kan afgeleid worden dat het om 3 afzonderlijke gevallen gaat die niet met elkaar mogen verward worden (RvS arrest nr. 223.961 van 1 9.06.2013).*

*Uit de conclusie van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze meent dat verzoekster aan een medische aandoening lijdt die geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk (zouden) zijn in Marokko.*

*Tegenpartij beperkt zich tot een analyse van de laatste hypothese voorzien in artikel 9ter Vreemdelingenwet terwijl Uw Raad reeds oordeelde m.b.t. artikel 9ter, §1, lid 1 "dat waneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetbepaling die*

*twee situaties voorziet er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is (wij onderlijnen)" (RW arrest nr. 83.956 van 29 juni 2012);*

*en*

*"dat in de motivering van de bestreden beslissing verwezen wordt naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dat bij deze beslissing gevoegd wordt, doch niet uiteengezet wordt hoe uit de vaststelling van deze arts dat eerste verzoekende partij geen ziekte heeft die een directe bedreiging vormt voor haar leven aanleiding kan geven tot de conclusie dat de ziekte waaraan zij lijdt kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet (...) er wordt niet op een begrijpelijke manier verwoord op welke wijze (het) gegeven (dat de aandoening niet levensbedreigend zou zijn) aanleiding kan geven tot de vaststelling dat eerste verzoekende partij tevens geen ziekte heeft die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.*

*(...)*

*Deze vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetsbepaling die twee situaties voorziet er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is. De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze voorwaarde en is derhalve niet pertinent en draagkrachtig (wij onderlijnen)" (RVV arrest nr. 84.293 van 06 juli 2012).*

*Hoewel tegenpartij stelt dat verzoekster lijdt aan majeure depressie stoornis met dyshyme kenmerken en psychose, als aangetoond werd door de medische getuigschriften, blijkt uit de bestreden beslissing niet dat tegenpartij hiermee rekening hield en het risico voor het leven en/of fysieke integriteit van verzoekster in geval van terugkeer zou hebben onderzocht.*

*De bestreden beslissing schendt artikel 9ter, §1, lid 1 Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.*

*Tegenpartij stelt dat de medische behandeling voor verzoekster, die lijdt aan zeer ernstige psychiatrische aandoeningen, beschikbaar is in Marokko. Tegenpartij betwist niet dat verzoekster nood heeft aan psychiatrische begeleiding enerzijds en anderzijds medicamenteuze ondersteuning benodigd.*

*Uit de Parlementaire werken van de wet van 15.09.2006 ter invoering van artikel 9ter in de Vreemdelingenwet blijkt dat adequate behandeling doelt op "een geposte en voldoende toegankelijke medische zorg" in het land van herkomst (Doc. Parl., Kamer, ord. Sess. 2005-2006, nr. 2478/08, p. 9)..*

*Tegenpartij steunt zich hierbij enerzijds op informatie afkomstig uit de MedCOI-databank en anderzijds op informatie bekomen via de websites [www.annuariemedical.ma](http://www.annuariemedical.ma) en [www.assurancemaladie.ma](http://www.assurancemaladie.ma).*

*Uit de informatie afkomstig van International SOS blijkt niet dat verzoekster toegang zou hebben tot de nodige psychiatrische begeleiding. Hierin wordt slechts naar het bestaan van 2 psychiatrische ziekenhuizen verwezen, één in Rabat en de ander in Sale. Dit volstaat echter niet om tegenpartij toe te laten te besluiten tot de beschikbaarheid van de noodzakelijke psychiatrische hulp.*

*Bovendien zijn de identiteit en de hoedanigheid van de persoon die deze informatie geeft niet gekend, waardoor het noch voor verzoekster noch voor uw Raad mogelijk is om deze gegevens te verifiëren.*

*Tegenpartij dient een zorgvuldig onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid in Marokko van de psychiatrische en medicamenteuze behandeling die voor verzoekster noodzakelijk is. Tegenpartij kan zich\* hierbij niet steunen op informatie afkomstig van de websites [www.annuariemedical.ma](http://www.annuariemedical.ma) en [www.assurancemaladie.ma](http://www.assurancemaladie.ma), nu deze websites een duidelijk commercieel doel hebben.*

*Hieruit blijkt overigens dat er slechts 7 psychiaters werkzaam zijn in Marokko. Het aantal artsen en hun geografische spreiding laten tegenpartij niet toe om te besluiten tot de beschikbaarheid van de noodzakelijke psychiatrische begeleiding.*

*Tenminste dient vastgesteld te worden dat deze websites slechts een abstracte lijst weergeven van de beschikbare medicamenten, waaruit de territoriale beschikbaar niet af te leiden valt noch weet men of de weergegeven medicatie steeds doorlopend beschikbaar zijn.*



*Van tegenpartij wordt verwacht dat zij nauwkeurig en zorgvuldig te werk gaat. Tegenpartij diende zich te steunen op niet op objectief verifieerbare informatie wanneer gesteld wordt dat de noodzakelijke psychiatrische en medicamenteuze behandeling voorhanden zou zijn, quod non in casu.*

*De bestreden beslissing schendt artikel 9ter Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.*

*Artikel 9ter, §1, lid 5 Vreemdelingenwet stelt echter dat:*

*"De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen, (wij onderlijnen)"*

*In het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 20 november 2013<sup>19.08.2013</sup> wordt de "Nota toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf dd. 14.08.2013" die geschreven werd door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken gewoonweg geciteerd, zonder dat ambtenaar-geneesheer overgaat tot een analyse in concreto van de toegankelijkheid van de psychiatrische en medicamenteuze behandeling door verzoekster.*

*De analyse gaat derhalve niet uit van de ambtenaar-geneesheer.*

*Bij het onderzoek naar het bestaan van een adequate behandeling dient er bovendien onderzocht te worden of de in het land van herkomst beschikbare medicatie en medische behandeling en opvolging toereikend en toegankelijk zijn, rekening houdend met de individuele toestand van verzoekster (RvV 28.02.2011, nr. 57.077; 17.03.2011, nr. 57.982; 16.05.2011, nr. 61.526).*

*In casu ging noch de ambtenaar-geneesheer, noch tegenpartij over tot een dergelijke analyse. Tegenpartij verzekert er zich niet van dat de voor verzoekster noodzakelijke behandeling in concreto toegankelijk zou zijn.*

*Financiële toegankelijkheid wordt gegarandeerd volgens tegenpartij nu verzoekster beroep zou kunnen doen op Amo (Assurance Médicale Obligatoire) dat echter enkel van toepassing is op werknemers. Van verzoekster kan redelijkerwijze niet verwacht worden dat zij onmiddellijk werk zal vinden. Zij is een vrouw van 50 jaar, analfabeet en zonder enige werkervaring.*

*Bovendien is verzoekster gelet op haar ernstige psychiatrische problematiek, arbeidsongeschikt.*

*Er wordt in het advies van de arts gesteld dat verzoekster kan werken. Dit blijkt echter nergens uit.*

*Het standaard medisch getuigschrift dat de functionaris-arts moet toelaten een advies te geven in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter bevat overigens geen vraag betreffende het bestaan of de afwezigheid van arbeidsongeschiktheid van verzoekster. Deze informatie werd derhalve niet gevraagd door verweerder.*

*Indien de ambtenaar-geneesheer zorgvuldig had gehandeld, diende hij verzoekster op te roepen voor een medisch onderzoek met het oog op het determineren van het bestaan van arbeidsongeschiktheid, wat verweerder echter nagelaten heeft te doen.*

*Bij gebreke hieraan had verweerder minstens rekening moeten houden met, en motiveren over, de neergelegde stukken die de arbeidsongeschiktheid van verzoekster aantonen!*

*Zij verwijst ook naar arrest RvV nr. 117.034 van 16 januari 2014:*

*§3.2: "(...) De arts-attaché kon dan ook niet zonder meer uit het niet - voorliggen van een attest van een arbeidsgeneesheer afleiden dat de verzoekende partij in staat is om te werken, zonder daarmee de inhoud van de bijgebrachte medische attesten die hem gekend zijn en die worden opgesomd in zijn advies, te miskennen. De verzoekende partij maakt dan ook aannemelijk dat de arts-attaché ter zake kennelijk onredelijk heeft gehandeld waar hij louter uit het ontbreken van een niet-verplicht attest van*

een arbeidsgeneesheer en in strijd met de medische attesten die voorliggen, ervan uitgaat dat de verzoekende partij in staat is om te werken. (...)"

De bewering dat verzoekster zou kunnen werken houdt tenslotte geen enkele rekening met de situatie in de Rif in Marokko, waar verzoekster van afkomstig is.

Dat verzoekster in Marokko op steun van haar familie kan rekenen, blijkt nergens uit. Nochtans dient dit correct onderzocht te worden.

Verzoekster verwijst naar het arrest CCE nr. 73.792 van 23 januari 2012, dat stelt:

§3.4: " (...) Il en est d'autant plus ainsi, qu 'il ressort du mémoire en réponse que la partie défenderesse s 'est basée sur les informations recueillies dans le cadre de la demande d'asile, pour soutenir qu 'il a de la famille et des proches susceptibles de lui venir en aide sans pour autant examiner leur situation financière afin d'être en mesure d'affirmer qu 'ils sont apte à le soutenir. »

Verzoekster woont nu in bij haar familie, die haar verzorgen, maar waar zij ook op de kinderen let en helpt in het huishouden. Geld sturen naar Marokko is een heel ander verhaal.

Men kan niet zomaar stellen dat verzoekster kan gesteund worden door haar zus als zij zou terugkeren naar Marokko.

Bovendien blijkt uit de nota van de ambtenaar zoals hernomen in het advies van de ambtenaar-geneesheer zelf dat- "ze moeten 54 dagen van bijdragen leveren in een periode van 6 maanden kunnen aantonen voorafgaand aan de ziekte alvorens ze kunnen profiteren van de financiële steun van de AMO". Voor zover verzoekster onmiddellijk werk zou vinden en bij de Amo zou aansluiten, zal zij minstens het eerste half jaar geen financiële tussenkomst krijgen. Overigens lijdt verzoekster al verschillende jaren aan majeure depressie, psychoses en dystheme stoornis. Bijgevolg kan zij geen 5 maanden voorafgaandelijk aan de ziekte aan de AMO bijdragen, nu zij op heden reeds aan de ziekte lijdt.

De toegang tot Amo voor verzoekster is derhalve louter hypothetisch. Tegenpartij beperkt zich hierbij tot een simpele affirmatie zonder enige analyse voor verzoekster in concreto.

Voor zover tegenpartij verwijst naar de CNOPS, de CNSS en Ramed laat zij na aan te tonen dat verzoekster hier werkelijk toegang toe zou hebben.

Bovendien wat Ramed betreft is er sprake van een piloot-projet in de regio Tadla-Azilal en dat "begin 2011 zou de installatie van Ramed gebeuren voor heel Marokko". Tegenpartij heeft nagelaten na te gaan of verzoekster inderdaad toegang zou hebben tot Ramed nu niet vaststaat dat dit op het hele grondgebied werd doorgevoerd.

Gelet op het feit dat Ramed slechts recent werd ingevoerd en overigens niet op het volledig grondgebied van Marokko. Dat dit systeem bovendien niet alle medische behandelingen dekt. Overigens blijkt uit de informatie dat tegenpartij aan het administratief voegt dat verzoekster een aanvraagprocedure zou 'dienen te doorlopen zonder dat de termijn waarin een beslissing genomen zou worden noch de voorwaarden voor een positieve beslissing geëxpliciteerd worden (zie artikel van La VieEco dd. 26.01.2007).

Nu tegenpartij dit systeem inroept om te stellen dat de noodzakelijke medische zorgen toegankelijk zouden zijn voor verzoekster, tegenpartij diende aan te tonen dat de medicamenteuze en psychiatrische behandeling die verzoekster behoeft in concreto ondersteund zou worden door Ramed.

Tegenpartij kan zich niet beperken tot een algemene en zuiver theoretische analyse van de toegankelijkheid van de noodzakelijk medische zorgen zonder de specifieke medische en familiale situatie van verzoekster in overweging te nemen.

Overigens blijkt uit de Country of Origin Information "Fiche Pays Maroc" dat door tegenpartij aan het administratief dossier werd gevoegd dat het systeem van gezondheidszorg in Marokko te kampen heeft met een tekort aan middelen, een tekort aan artsen en ernstige financiële moeilijkheden voor de armste gelet op de hoge medische kosten en het vereiste om "bakchich" te betalen (zie p. 83, 86 en 94).

*Daarnaast blijkt er een duidelijk tekort aan psychiaters in Marokko (zie p. 87) en besluit dit rapport dan ook dat psychische ziekten niet behandeld kunnen worden in Marokko (p. 95 en 96).*

*De bestreden beslissing schendt artikel 9ter Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.”*

3.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter, §1, van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de eerste bestreden beslissing, luidt als volgt:

*“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonde overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.*

*De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.*

*De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.*

*Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.*

*De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”*

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan worden toegestaan indien de betrokken vreemdeling lijdt aan een ziekte waardoor hij: a) een reëel risico loopt voor het leven of fysieke integriteit bij een terugkeer naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf of b) bij de terugkeer een reëel risico loopt op het ondergaan van een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf.

Het komt enkel aan de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer toe om het al dan niet bestaan van deze risico's te beoordelen. De onderzoekbevoegdheid van de aangestelde ambtenaar-geneesheer wordt verder verduidelijkt in artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet: de ambtenaar-geneesheer kan de in de voorgelegde medische attesten vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, beoordelen, alsook de mogelijkheid van de behandeling,

dit is de beschikbaarheid ervan, en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf. Bij deze beoordeling dient de ambtenaar-geneesheer zijn bevindingen af te toetsen aan de risico's vermeld in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

Echter mag niet uit het oog worden verloren dat de eerste bestreden beslissing het antwoord betreft op een door een vreemdeling ingediende aanvraag conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bij het indienen van een aanvraag komt het aan de aanvrager toe om de nodige elementen aan te brengen teneinde het bestuur in staat te stellen om met kennis van zaken te beoordelen of de betrokken aanvraag kan worden ingewilligd in het licht van de wettelijke bepalingen die deze aanvraag regelen. Zo moet de aanvrager, naast het bijbrengen van de nodige documenten om te voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden (artikel 9ter, §3, 1° tot en met 3°, van de vreemdelingenwet), bij de aanvraag ook alle nuttige en recente inlichtingen overmaken aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft (artikel 9ter, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet).

*In casu* blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 12 mei 2017 een advies heeft uitgebracht waarbij hij de medische toestand van de verzoekster beoordeelt en waarbij hij tevens ingaat op de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de nodige zorgen in haar land van herkomst, Marokko.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 12 mei 2017 bevat de volgende motieven:

“NAAM : E. K. F.  
Vrouwelijk  
Nationaliteit : Marokko  
Geboren op (...)1967

*Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 16.02.2010.*

*Voorgelegde medische attesten:*

- *Omstandig medisch verslag de dato 15/01/2010 van dr. D. M. Lumbalgieën.*
- *Medisch rapport de dato 08/02/2010 van dr. F. V. Psychotisch en depressieve symptomen, dysthymie.*
- *Medicatievoorschrift de dato 04/02/2010 van dr. F. V.*
- *Omstandig medisch verslag de dato 25/02/2010 van dr. F. V. Somatische klachten, slaaploosheid, hallucinaties, psychotisch beeld.*
- *Medisch verslag de dato 25/03/2010 van dr. F. V. Psychiatrische problemen.*
- *Medisch verslag de dato 07/10/2010 van dr. F. V. Opvolging door psychiater, toestand stabiel met behandeling.*
- *Medisch verslag de dato 02/12/2010 van dr. F. V. Opvolging door psychiater.*
- *Attest van aanwezigheid op consultatie de dato 27/01/2011 van dr. F. V.*
- *Verzoek financiële tussenkomst voor consultaties de dato 27/01/2011 van dr. F. V.*
- *Medisch verslag de dato 17/02/2011 van dr. F. V. Psychotherapeutische opvolging.*
- *Verzoek financiële tussenkomst voor consultaties de dato 07/04/2011 van dr. F. V.*
- *Medisch verslag de dato 26/05/2011 van dr. F. V. Opvolging door psychiater.*
- *Medisch verslag de dato 30/06/2011 van dr. F. V. Ambulante opvolging door psychiater.*
- *Medisch attest de dato 25/04/2011 van dr. B. F.. Behandeling voor onbepaalde duur.*
- *Medisch verslag de dato 14/06/2012 van dr. F. V. Ambulante opvolging door psychiater.*

*Bespreking van het medisch dossier:*

*Uit dit medisch dossier dat werd samengesteld uit de hierboven vermelde medische attesten blijkt dat de betrokkene last heeft van lumbalgie en psychische klachten (psychotisch toestandsbeeld, depressieve en dysthyme kenmerken).*

*Lumbalgie (lage rugpijn is een symptoom en geen diagnose) en het feit dat er geen dringende investigaties verricht werden naar een mogelijks onderliggende afwijking wijst erop dat het hier om een banaal probleem gaat.*

*Wat betreft de psychische klachten is verderzetten van een behandeling met een antipsychoticum nuttig. Opvolging door een psychiater en/of huisarts is eveneens nuttig.*

### *Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in Marokko :*

*Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):*

*(1) Informatie afkomstig van International SOS van 02/01/2012 met uniek referentienummer MA-2315-2011.*

*(2) Informatie afkomstig van International SOS van 17/01/2013 met uniek referentienummer MA-2737-2012.*

*De nodige faciliteiten voor gespecialiseerde opvolging door een psychiater zijn beschikbaar, zowel op ambulante basis als in hospitaalmilieu.*

*Invega® (paliperidon) is niet beschikbaar, maar kan zonder probleem gesubstitueerd worden door een ander antipsychoticum. Er zijn ruim voldoende antipsychotica (chloorpromazine, haloperidol, risperidon, olanzapine, clozapine) beschikbaar.*

### *Toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in Marokko:*

*Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de kosteloosheid van de medische behandeling geenszins een vereiste is en dat zelfs al zou er een aanzienlijke kost zijn voor verzoekers, zulks er geenszins toe leidt dat dit strijdig zou zijn met artikel 3 E.V.R.M. (zie arrest nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM, de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk.). Aangaande de kosten van de medische zorgen oordeelde het EHRM eerder al als volgt: "(...) Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. (...) Rekening houdende met de rechtspraak van het EHRM kunnen verzoekers met het argument dat de medische zorgen in de praktijk niet gratis zijn, geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maken.(.../(Arrest RVV nr. 81574 van 23 mei 2012)*

*Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. In Marokko is er een verplichte ziekteverzekering, de AMO (Assurance Maladie Obligatoire). Deze is bedoeld voor loontrekkenden en gepensioneerden. De werknemers en de werkgevers dienen een bijdrage te leveren. Ze moeten een bijdrage van 54 dagen in een periode van 6 maanden kunnen aantonen, alvorens ze kunnen profiteren van de financiële steun van de AMO.*

*Indien betrokkene er niet in slaagt een inkomen te verwerven, kan betrokkene beroep op de RAMED die sedert 2012 in geheel Marokko van toepassing is. Deze regeling, die op het principe van de nationale solidariteit is gebaseerd, is bedoeld voor de economisch zwakkere die geen deel uitmaken van de systeem van de verplichte ziekteverzekering.*

*Het lijkt ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Marokko geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp. Niets weerhoudt ook haar zus, E. K. Z., betrokkene verder financieel te ondersteunen in het land van herkomst.*

*Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest RVV nr. 81574 van 23 mei 2012)*

*Conclusies:*

*Uit het voorgelegde medische dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland.*

*Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden. Sociale omkadering is nuttig maar verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen.*

*Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft."*

De verzoekster betoogt dat, hoewel de verweerder stelt dat zij lijdt aan majeure depressie stoornis met dysthyme-kenmerken en psychose, uit de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat de verweerder hiermee rekening hield en dat hij het risico voor het leven en/of fysieke integriteit van verzoekster in geval van terugkeer zou hebben onderzocht. De verzoekster kan hierin niet gevolgd worden. In de conclusie van het medisch advies van 12 mei 2017 van de ambtenaar-geneesheer staat immers te lezen: *"Uit het voorgelegde medische dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland."* De ambtenaar-geneesheer heeft dus wel degelijk het reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekster onderzocht en daaromtrent gemotiveerd.

Uit de eenvoudige lezing van het bovenstaande advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer ook de aandoening zelf, in alle facetten, in rekening heeft genomen. In het advies wordt immers vastgesteld dat de verzoekster lijdt aan psychische klachten, met name een psychotisch toestandsbeeld dat ook depressieve en dysthyme-kenmerken heeft. De ambtenaar-geneesheer betwist de ernst van de aandoening niet en acht het verderzetten van een behandeling met een antipsychoticum in het land van herkomst nuttig alsook opvolging door een psychiater en/of huisarts.

De verdere kritiek van de verzoekster is in wezen gericht tegen het onderzoek dat werd gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde medische opvolging en medicatie in het land van herkomst.

De verzoekster wijst er terecht op dat in het kader van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet moet worden onderzocht of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong en dat dit onderzoek geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, dient te gebeuren (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, doc. nr. 51-2478/01, 35 en doc. nr. 51-2478/08, 9*).

Dit betekent dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van een benodigde medische opvolging en behandeling moeten worden beoordeeld in het licht van de algemene situatie in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van het betrokken individu. Bij de beoordeling van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een noodzakelijke behandeling moet het redelijkheids criterium in acht worden genomen.

De verzoekster betoogt dat, in tegenstelling tot hetgeen wordt voorgehouden in het medisch advies, uit de informatie afkomstig van 'International SOS' niet blijkt dat zij toegang heeft tot de nodige psychiatrische begeleiding. Hierin wordt volgens haar slechts naar het bestaan van 2 psychiatrische ziekenhuizen verwezen, één in Rabat en de ander in Sale. Dit zou echter niet volstaan om te besluiten tot de beschikbaarheid van de noodzakelijke psychiatrische hulp. De verzoekster vindt het eveneens problematisch dat de identiteit en de hoedanigheid niet is gekend van de persoon die de informatie geeft, waardoor het noch voor de verzoekster, noch voor de Raad mogelijk zou zijn om deze gegevens te verifiëren.

De Raad stelt vast dat uit het document 'request form' met nummer MA-2737-2013, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat behandeling en opvolging door een psychiater beschikbaar is. Er wordt als antwoord op de eerste vraag naar de beschikbaarheid van de 'outpatient' behandeling inderdaad verwezen naar een psychiater in Rabat. Doch in dit document werden in totaal zeven relevante vragen beoordeeld. Als antwoord op deze verdere vragen wordt in het algemeen vermeld dat 'inpatient' behandeling en opvolging door een psychiater beschikbaar is, dat dagelijkse zorg en behandeling voor chronische psychiatrische problemen beschikbaar is, dat psychiatrische

crisisinterventie beschikbaar is en dat dagelijkse zorg door een sociaal psychiatrische verpleegster mogelijk is indien het wordt georganiseerd door de psychiaters van het ziekenhuis. Bij het antwoord op deze vragen wordt enkel gesteld dat de zorgen beschikbaar zijn, zonder dat deze beschikbaarheid wordt beperkt tot deze of gene specifieke gezondheidsinstelling. Ook de regio's waar de ambulante en 'inpatient' behandeling beschikbaar is, wordt hier niet vermeld. Als antwoord op vraag 6 wordt meegegeven dat gedwongen psychiatrische behandeling beschikbaar is, waarbij specifiek wordt verwezen naar een ziekenhuis in Sale. De Raad stelt dan ook vast dat uit het voormelde document geenszins kan blijken dat er maar op twee plaatsen, in Rabat en in Sale, een psychiatrische begeleiding beschikbaar is. De verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer, gelet op de antwoorden op alle vragen in het voormelde document MA-2737-2013 en uit de overige informatie waarop hij zijn bevindingen heeft gesteund, niet op goede gronden en in redelijkheid heeft kunnen vaststellen dat de nodige faciliteiten voor gespecialiseerde opvolging door een psychiater beschikbaar zijn, zowel op ambulante basis als in hospitaalmilieu.

De verzoekster argumenteert ook dat de identiteit en de hoedanigheid van de persoon die voormelde informatie geeft omtrent de beschikbaarheid van de medische zorgen niet gekend zijn, waardoor het noch voor de verzoekster, noch voor de Raad mogelijk zou zijn om de gegevens te verifiëren. De Raad ziet echter niet waarom de informatie die de ambtenaar-geneesheer heeft geconsulteerd onbetrouwbaar zou zijn omwille van de anonimiteit van de individuele informatieverstrekkers. In het medisch advies van 12 mei 2017 staat in voetnoot weergegeven waarvan de betrokken informatie afkomstig is, namelijk van 'International SOS'. In het medisch advies staat dan ook expliciet in voetnoot het volgende vermeld: *"International SOS is een internationale onderneming rond gezondheidszorg, medische bijstand en veiligheidsdiensten. Zij bezit klinieken in meer dan 70 verschillende landen en heeft een wereldwijd netwerk van urgentiecentra. International SOS is gecontracteerd om informatie te verstrekken over de beschikbaarheid van medische behandeling in landen wereldwijd."* De Raad acht het dan ook niet kennelijk onredelijk van de verweerder om zijn oordeel te baseren op dergelijke objectieve en gezaghebbende informatie. De verzoekster maakt alleszins niet concreet aannemelijk dat de informatie afkomstig van 'International SOS' niet objectief, noch gezaghebbend zou zijn.

De verzoekster betoogt verder dat de verweerder zich bij de beoordeling van de beschikbaarheid van de medische zorgen in Marokko niet kan steunen op informatie afkomstig van de websites [www.annuariemedical.ma](http://www.annuariemedical.ma) en [www.assurancemaladie.ma](http://www.assurancemaladie.ma), nu deze websites een duidelijk commercieel doel hebben. De Raad stelt echter vast dat nergens uit het medisch advies van 12 mei 2017 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer zich heeft gebaseerd op deze websites. De hele kritiek omtrent het hanteren van de voormelde websites, mist derhalve feitelijke grondslag. Aangezien de verzoekster betoogt dat de ambtenaar-geneesheer zich niet kon steunen op de voormelde websites, hetgeen hij ook niet heeft gedaan, kan de verzoekster geen belang doen gelden bij haar argumentatie dat uit diezelfde websites blijkt dat er maar 7 psychiaters zijn in Marokko en dat hun geografische spreiding niet toelaat om te besluiten tot de beschikbaarheid van de nodige psychiatrische begeleiding. Bovendien geeft de Raad nog mee dat de verzoekster met haar betoog niet concreet aannemelijk maakt dat uit de informatie waarop de ambtenaar-geneesheer zich wel baseert, niet in redelijkheid zou kunnen worden afgeleid dat de nodige psychiatrische begeleiding en medicatie beschikbaar is in haar land van herkomst.

Waar de verzoekster betoogt dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 20 november 2013 de *"Nota toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf dd. 14.08.2013"*, die geschreven werd door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, gewoonweg geciteerd wordt, zonder dat ambtenaar-geneesheer overgaat tot een analyse *in concreto* van de toegankelijkheid van de psychiatrische en medicamenteuze behandeling voor verzoekster, kan de Raad enkel vaststellen dat het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag ligt, dateert van 12 mei 2017 en niet van 20 november 2013. Bovendien blijkt dat het advies van de ambtenaar-geneesheer van 12 mei 2017 geen letterlijke weergave is van de *"nota toegankelijkheid"* van 14 augustus 2013, waarover de verzoekster het heeft. Deze kritiek mist daarom feitelijke grondslag.

Bovendien impliceert het loutere feit dat de ambtenaar-geneesheer zich baseert op stukken uit het administratief dossier - zoals een *"nota toegankelijkheid"* - om tot een onderbouwd medisch advies te komen, nog niet dat hij niet zelf de toegankelijkheid heeft beoordeeld. Immers, door zich in een advies op een nota uit het administratief dossier te baseren en hieruit te citeren, maakt hij zich de inhoud ervan eigen.

De verzoekster gaat verder in op de financiële toegankelijkheid van de medische zorgen in Marokko. Waar de ambtenaar-geneesheer het in zijn advies van 12 mei 2017 heeft over 'AMO', stelt de verzoekster dat dit enkel van toepassing is op werknemers. De verzoekster meent dat van haar niet redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij onmiddellijk werk zal vinden, gelet op het feit dat zij een vrouw van 50 jaar is, analfabeet en zonder enige werkervaring. De verzoekster poneert vervolgens dat zij arbeidsongeschikt is wegens haar ernstige psychiatrische problematiek. Ook waar zij stelt analfabeet te zijn en geen enkele werkervaring te hebben, beperkt de verzoekster zich tot blote beweringen. De verzoekster maakt dan ook op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij arbeidsongeschikt is. Dit blijkt evenmin uit de door haar voorgelegde medische attesten. Met dergelijke blote beweringen doet de verzoekster dan ook geen afbreuk aan de wettigheid van de eerste bestreden beslissing. Het komt bovendien hoe dan ook niet aan de Raad toe om zich, in de plaats van de bevoegde ambtenaar-geneesheer, uit te spreken over de vraag of verzoeksters aandoening haar *ipso facto* arbeidsongeschikt maakt.

Waar de verzoekster betoogt dat het standaard medisch getuigschrift geen enkele vraag over al dan niet arbeidsongeschiktheid bevat en de ambtenaar-geneesheer de verzoekster niet onderzocht heeft met het oog op het onderzoek naar al dan niet arbeidsongeschiktheid, herhaalt de Raad dat de verzoekster zich in deze beperkt tot de loutere bewering dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. Zij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat dit zou blijken uit de door haar voorgelegde medische attesten of eventuele andere stukken. Het is aan de verzoekster zelf deze bewering minstens met een begin van bewijs te staven, wat zij nalaat te doen. Aangezien de verzoekster zelf toekwam om haar aanvraag te stofferen met de elementen die zij nuttig achtte, zodat ook op haar een zorgvuldigheidsplicht rustte, kan zij niet dienstig voorhouden dat de ambtenaar-geneesheer bij gebrek aan enig document dienaangaande zou moeten onderzoeken of de verzoekster al dan niet arbeidsongeschikt is.

De verzoekster stelt verder dat de vermelding dat zij zou kunnen werken, geen rekening houdt met de situatie in de Rif in Marokko, vanwaar zij van afkomstig is. Wederom maakt de verzoekster echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom haar afkomst uit de Rif in Marokko een belemmering zou kunnen zijn om te werken. Ook hier beperkt de verzoekster zich tot loutere beweringen, die uiteraard niet dienstig zijn in het kader van het voorliggende annulatieberoep.

De verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de ambtenaar-geneesheer op kennelijk onredelijke wijze, met miskennis van de voorliggende feiten of op grond van een onzorgvuldige feitenvinding heeft geoordeeld dat de verzoekster geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voorlegt en er geen elementen in het dossier zijn die erop wijzen dat zij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van oorsprong.

Los van hetgeen voorafgaat, merkt de Raad op dat de motivering in het medisch advies van 12 mei 2017 omtrent de 'AMO' een overtollig motief betreft. De ambtenaar-geneesheer motiveert immers dat de verzoekster kan rekenen op andere vormen van financiële hulp, zelfs al slaagt zij er in haar land van herkomst niet in om een inkomen te verwerven. De ambtenaar-geneesheer verwijst dienaangaande naar het systeem van 'RAMED', dat volgens het medisch advies van 12 mei 2017 sinds 2012 in geheel Marokko van toepassing is en waarop de verzoekster een beroep kan doen indien zij geen inkomen kan verwerven. Met betrekking tot 'RAMED' betoogt de verzoekster dat het zou gaan om een pilootproject in een welbepaalde regio dat begin 2011 in heel Marokko zou worden geïnstalleerd. Zij stelt dat niet vast staat dat dit op het hele grondgebied werd doorgevoerd. De verzoekster verliest echter uit het oog dat de ambtenaar-geneesheer in zijn het medisch advies van 12 mei 2017 expliciet motiveert dat 'RAMED' sinds 2012 in geheel Marokko van toepassing is. Hij verwijst hiertoe naar de website <https://www.ramed.ma/ServicesEnligne/home.html>. Zodoende heeft de ambtenaar-geneesheer wel degelijk onderzocht of 'RAMED' in heel Marokko geldt. Het spreekt voor zich dat de bevindingen die zijn gebaseerd op een consultatie van de voormelde website op 12 mei 2017, datum van het advies van de ambtenaar-geneesheer, niet kunnen worden weerlegd door de verwijzing naar gedateerde berichtgeving van 26 januari 2007. Ook de blote en bijzonder vage bewering dat het systeem van 'RAMED' niet alle medische behandelingen dekt, kan niet tot de nietigverklaring leiden. De Raad merkt voorts op dat er zich in het administratief dossier een stuk '*Le régime marocain de sécurité sociale*' bevindt. Hieruit blijkt dat 'RAMED' een stelsel van medische bijstand is dat is gebaseerd op de principes van sociale bijstand en nationale solidariteit en dat bedoeld is voor de economisch zwaksten in Marokko die niet kunnen genieten van 'AMO'. De armen kunnen gratis van 'RAMED' genieten. Uit de informatie afkomstig uit voormeld stuk blijkt geenszins dat er bepaalde bijkomende voorwaarden zouden verbonden zijn om van 'RAMED' te kunnen genieten, of dat 'RAMED' niet zou gelden voor bepaalde medicatie of



behandelingen, zoals de verzoekster beweert. Tot slot kan niet worden ingezien waarom het feit dat 'RAMED' moet worden aangevraagd, zou betekenen dat de verzoekster er geen beroep op kan doen.

De volgende kritiek, die de verzoekster naar voor brengt, is dat uit niets blijkt dat zij in Marokko kan rekenen op steun van haar familie. De Raad wijst er op dat het medisch advies van 12 mei 2017 ook op dit punt een concrete motivering bevat. Zo stelt de ambtenaar-geneesheer dat het onwaarschijnlijk lijkt dat de verzoekster in Marokko geen familie, vrienden, of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) financiële hulp. Volgens de ambtenaar-geneesheer is er ook geen reden om aan te nemen dat verzoeksters zus haar niet verder financieel kan ondersteunen in het land van herkomst. De Raad merkt op dat, indien de verzoekster niet op steun van haar familie zou kunnen rekenen in haar land van herkomst, het aan haarzelf is om dit in de aanvraag concreet aannemelijk te maken. De verzoekster heeft de thans naar voor gebrachte argumenten echter niet voorgelegd aan de bevoegde overheid, zodat deze hiermee ook geen rekening kon en hoefde te houden. De verzoekster heeft op dit punt dan ook zelf haar aanvraag onzorgvuldig samengesteld. Het feit dat de verzoekster nu bij haar familie inwoont, die haar verzorgt, maar waar zij ook op de kinderen let en helpt in het huishouden, doet aan de voorgaande motieven van het advies van de ambtenaar-geneesheer niets af. Met deze argumentatie en met het betoog dat het nog iets anders is om geld te sturen, naar Marokko, maakt de verzoekster immers geenszins concreet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer in kennelijke onredelijkheid of in strijd met de hem in de aanvraag voorgelegde gegevens zou hebben geoordeeld dat niets verzoeksters zus weerhoudt om haar verder financieel te ondersteunen in het land van herkomst.

Tenslotte stelt de verzoekster dat uit de *Country of Origin Information "Fiche Pays Maroc"* blijkt dat het systeem van gezondheidszorg in Marokko te kampen heeft met een tekort aan middelen, een tekort aan artsen en ernstige financiële moeilijkheden voor de armsten, gelet op de hoge medische kosten en het vereiste om "*bakchich*" te betalen (zie p. 83, 86 en 94). Daarnaast zou er een duidelijk tekort zijn aan psychiaters in Marokko (zie p. 87) en zou dit rapport besluiten dat psychische ziekten niet behandeld kunnen worden in Marokko (p. 95 en 96). De Raad stelt echter vast dat het document, waarnaar de verzoekster verwijst, namelijk "*Fiche pays Maroc*" dateert van februari 2009, terwijl de concrete informatie waarop de verweerder zich baseerde om tot de conclusie te komen dat de noodzakelijke medische zorgen wel degelijk beschikbaar zijn in Marokko dateert van 17 januari 2013 en later. De door de verzoekster aangehaalde informatie is dan ook gedateerd en volstaat niet om de motivering van de verweerder op dit punt onderuit te halen.

Tenslotte stelt de Raad vast dat voor zover de verzoekster het heeft over de 'CNOPS' en de 'CNSS', het medisch advies van 12 mei 2017, noch de bestreden beslissing zelf hierover enig motief bevatten. Ook deze kritiek mist feitelijke grondslag.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat de motieven van de eerste bestreden beslissing en het bijbehorende advies van de ambtenaar-geneesheer zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Haar betoog laat niet toe te concluderen dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt wanneer hij zich uitsprekt over een aanvraag op grond van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel, dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekster de schending aan van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

3.2.2. Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

*"Dit middel heeft betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten.*

*AFGELEID UIT DE SCHENDING VAN ARTIKEI 7, EERSTE LID, 1 ° EN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET, ARTIKEL 3 EVRM, ARTIKEL 8 EVRM ALSOOK DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT*

*Eerste onderdeel*

*Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat er bij een beslissing tot verwijdering door tegenpartij dient o.a. rekening gehouden te worden met de gezondheidstoestand van de vreemdeling. Zoals hierboven uiteengezet betwist tegenpartij niet dat verzoekster lijdt aan majeure depressieve stoornis met actieve suïcidale gedachten. Verzoekster heeft in de 9ter aanvraag uiteengezet dat er geen adequate behandeling mogelijk is in Marokko.*

*Het bevel om het grondgebied te verlaten bevat geen enkele motivering op dit punt.*

*De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 74/13 Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.*

*Hetzelfde artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet eveneens dat er bij een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het gezinsleven van verzoekster. Ook dat is niet gebeurd. Op 30 september 2011 werd een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis Vr. W. ingediend namens verzoekster. In deze aanvraag werd naar de familiale situatie van verzoekster verwezen.*

*Zij woont samen met haar*

*Tweede onderdeel*

*Vóór de wijziging van artikel 7 door de wet van 19.01.2012 was de afgifte van een bevel op grond van artikel 7 Vreemdelingenwet facultatief (RVV arrest nrs. 66.328 tot 66.332 van 08.09.2011). Sinds de wetswijziging van 1 9.01.2012 is dit niet langer het geval wanneer het bevel o.m. gegrond wordt op artikel 7, eerste lid, 1 °, zoals in onderhavig geval.*

*Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat deze verplichting "uiteraard" niet geldt indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending zou uitmaken van de artikelen 3 en 8 EVRM*

*Tegenpartij mag dus geen automatische toepassing maken van artikel 7, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet wanneer een schending van artikel 3 EVRM dreigt, wat in casu bewezen is gelet de terugkeer naar Marokko de stopzetting van de medische behandeling van verzoekster inhoudt wat een groot risico op overlijden met zich meebrengt zoals uit de verschillende aangebrachte medische attesten blijkt nu verzoekster lijdt aan majeure depressieve stoornis met psychose en dystheme stoornis.*

*Het EHRM besliste recentelijk met het arrest Paposhvili dat de verwijdering van zwaar zieke vreemdelingen enkel in uitzonderlijke omstandigheden artikel 3 EVRM kunnen schenden.*

*Verzoeker verwijst naar het belang van een effectief beschikbare en toegankelijke behandeling in het land van herkomst. Hij verwijst naar het recente arrest Paposvili, waarbij België werd veroordeeld wegens een schending van artikel 3 EVRM, waarin wordt gesteld dat er een schending zou zijn bij uitwijzing zonder analyse van "the risk faced by him in the light of the information concerning his state of health and the existence of appropriate treatment in Georgia."*

*Wanneer een serieus zieke persoon in het land van herkomst geen effectieve toegang heeft tot verzorging, en er hierdoor een blootstelling bestaat aan een serious, rapid and irreversible decline van diens gezondheidssituatie, met als resultaat ernstig leiden of een significant reduction in life expectancy, is er een schending van artikel 3 EVRM.*

*De Grote Kamer zet meticuleus uiteen welke procedurele taken de overhead dient te verrichten.*

*De vraag is niet of een adequate behandeling in het algemeen of in theorie beschikbaar is, maar ook of deze "sufficiënt and appropriate in practice fort he appliccant's illness" (§189) is voor de persoon in kwestie en er dient na gegaan te worden "the extent to which the individual in question will actually have access to this care and these facilities in the receiving State" (§ 1 90).*

*Verskillende elementen dienen in rekening genomen te worden: kost van de medicatie en de behandeling, aanwezigheid van een sociaal en familie netwerk en de afstand die afgelegd moet worden om toegang te krijgen tot de noodzakelijke zorg (§190).*

*Meer nog, de overheid dient bij twijfel garanties te krijgen van het land van herkomst (zie paragraaf 1 91):*

*"Where, after the relevant information has been examined, serious doubts persist regarding the impact of removal on the persons concerned - on account of the general situation in the receiving country and/or their individual situation - the returning State must obtain individual and sufficient assurances from the receiving State, as a precondition for removal, that appropriate treatment will be available and accessible to the persons concerned so that they do not find themselves in a situation contrary to Article 3 (on the subject of individual assurances, see Tarakhel, cited above, § 120)"*

*Volgens de Grote Kamer kan artikel 3 EVRM geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (§ 183).*

*Nationale administraties en rechters moeten "geval per geval nagaan of de zorgen die in het algemeen beschikbaar zijn in het bestemmingsland in de praktijk voldoende en adequaat zijn om de pathologie waaraan de betrokkene lijdt te behandelen." (§ 187-189)*

*De overheden moeten ook onderzoeken of "het voor de betrokkene effectief mogelijk is toegang te hebben tot deze zorgen en behandelingen in het bestemmingsland. Hiervoor moeten ze voornamelijk volgende elementen in overweging nemen: "de kostprijs van de medicatie en behandelingen, het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk, en de geografische afstand om de nodige zorgen te verkrijgen" (§ 190).*

*Aldus zou artikel 3 EVRM geschonden worden als aan verzoekster het verblijfsrecht wordt ontzegd terwijl zij in haar land van herkomst geen toegang tot (de karige voorhanden zijnde) medische behandeling kan krijgen.*

*Zij heeft de hulp van haar zusters nodig, zoals duidelijk werd aangehaald in de 9bis aanvraag: "Verzoekster kamt namelijk met ernstige gezondheidsproblemen, waardoor zij hier in behandeling is. Zo is zij depressief tengevolge van haar langdurig-illegaal verblijf in ons land, en kampt zij eveneens met ernstige heupproblemen. Verzoekster is aangewezen op de hulp van haar zus, E. K. Z., die de Belgische nationaliteit heeft (zie identiteitsbewijs als bijlage). "*

*Zij heeft zich in de procedure 9bis Vr. W. gebaseerd op het artikel 8 EVRM, omwille van haar samenwoning met haar zus. Dat door haar ziekte verzoekster nood heeft aan de aanwezigheid van haar familieleden om haar te helpen, waardoor de schending van artikel 8 EVRM in geval van gedwongen terugkeer, zou vaststaan.*

*Dat hiermee in het bevel om het grondgebied te verlaten geen enkele rekening is gehouden.*

*De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 7 Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 EVRM.*

3.2.3. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

*"In een eerste onderdeel houdt verzoekende partij voor dat er bij een beslissing tot verwijdering rekening moet worden gehouden met de gezondheidstoestand conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, terwijl het bevel om het grondgebied te verlaten geen motivering bevat inzake de aanvraag 9ter. Evenmin zou rekening zijn gehouden met de familiale situatie van verzoekende partij, waarnaar verwezen wordt in de aanvraag 9bis.*

*Verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.*

*Verweerder laat gelden dat verzoekende partij artikel 74/13 Vreemdelingenwet miskent, waar zij lijkt aan te nemen dat dit artikel de gemachtigde van de Staatssecretaris ertoe zou verplichten bijkomend te motiveren omtrent de gezondheidstoestand van verzoekende partij.*

*Verzoekende partij slaagt er in casu op geen enkele wijze in aan te tonen dat haar gezondheidstoestand of haar familiale toestand haar zou verhinderen gevolg te geven aan de verwijderingsmaatregel, ook gelet op het feit dat de arts-adviseur heeft geadviseerd dat de nodige behandeling en verzorging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, en haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet dan ook ongegrond werd verklaard (zie de eerste bestreden beslissing), terwijl de aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet reeds op 09.07.2012 onontvankelijk verklaard werd (beslissing die op 27.07.2012 betekend werd).*

*Zie in die zin:*

*“Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties.*

*In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerde gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staaft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)*

*In een tweede onderdeel houdt verzoekende partij voor dat artikel 3 EVRM in casu zou verhinderen dat aan verzoekende partij bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. zij verwijst hierbij naar haar aanvraag op grond van artikel 9bis.*

*Verweerder herhaalt vooreerst dat de aanvraag op grond van artikel 9bis reeds op 09.07.2012 onontvankelijk verklaard werd (beslissing die op 27.07.2012 betekend werd). verzoekende partij kan hier dan ook niet dienstig naar verwijzen.*

*In casu geeft verzoekende partij verder niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu zij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.*

*Door in het verzoekschrift tot nietigverklaring enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM en te stellen dat “een terugkeer naar Marokko de stopzetting van de medische behandeling van verzoekster inhoudt” maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.*

*Uit de bestreden ongegrondheidsbeslissing blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie zich heeft gebaseerd op het verslag van de ambtenaar-geneesheer en dat deze laatste rekening heeft gehouden met alle door verzoekster partij bijgebrachte medische verslagen. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie oordeelde dat er aan de verzoekster geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kon worden toegestaan. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.*

*De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, bestaat eruit om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het komt aldus niet aan de Raad toe om een opportuniteitsonderzoek te doen over de door de verzoekende partij aangebrachte medische attesten. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd op het verslag van de arts-attaché die*

zoals hiervoor reeds werd uiteengezet rekening heeft gehouden met alle door verzoekster bijgebrachte stukken.

Ten overvloede herhaalt verweerder dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst : de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Terwijl verzoekende partij in iedere hypothese eventuele medische elementen kan doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van haar bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten maakt geen schending uit van artikel 3 van het EVRM. (zie ook R.v.V. nr. 72 458 van 22 december 2011)

Verzoekster toont met haar uiteenzetting in het verzoekschrift niet aan dat het kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om zich bij het nemen van de bestreden beslissing te baseren op het verslag van de arts-attaché die daarenboven rekening hield met alle door de verzoekende partij bijgebrachte stukken.

Een schending van artikel 3 noch van artikel 8 EVRM wordt aangetoond.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.4 In haar tweede middel voert de verzoekster onder meer de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aan.

De verzoekster betoogt dat uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt dat er bij een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met haar gezinsleven. De verzoekster meent dat de verweerder nagelaten heeft om dit te doen, terwijl zij in haar aanvraag van 30 september 2011, ingediend in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, duidelijk haar familiale situatie heeft uiteengezet, met name dat zij samenwoont met haar zus en dat zij door haar ziekte nood heeft aan de hulp en aanwezigheid van haar familieleden. Hiermee werd volgens de verzoekster geen rekening gehouden.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Waar de verzoekster laat uitschijnen dat in de tweede bestreden akte zelf motieven dienden te worden opgenomen aangaande (haar gezondheidstoestand) en gezinsleven, kan de Raad de verweerder bijtreden in zijn verweer dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op zich geen uitdrukkelijke motiveringsplicht behelst. De uitdrukkelijke motiveringsplicht strekt er met name enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dit reikt niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in

het geval van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet een bevel af te leveren. Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, voorafgaand aan het treffen van het bestreden bevel, heeft rekening gehouden met de grondrechten en heeft nagegaan of de terugkeerplicht die hij oplegt de grondrechten van de betrokkene niet schendt, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in het bevel zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde "*bij het nemen*" van een beslissing tot verwijdering "*rekening [houdt]*" met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, hetgeen eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht. Deze specifieke zorgvuldigheidsplicht gebiedt dan wel dat de materiële beoordeling van de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde elementen dient te geschieden op een relevant tijdstip ten aanzien van het treffen van de beslissing tot verwijdering.

*In casu* dient dus minstens uit de stukken van het administratief dossier te blijken dat de gemachtigde voorafgaand aan het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat ongetwijfeld en zonder dat dit wordt betwist in de nota met opmerkingen, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, rekening heeft gehouden met verzoeksters gezondheidstoestand en gezins- en familieleven in België.

Aangezien de verweerder op 15 mei 2017 eveneens een beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft genomen, en daarin de gezondheidstoestand en beschikbaarheid en toegankelijkheid van medische zorgen in het herkomstland werden besproken, blijkt hieruit dat de verweerder inderdaad heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekster. Op dit punt faalt het tweede middel in rechte en in feite.

De Raad kan de verzoekster echter wel volgen waar zij aangeeft dat er bij het treffen van het bestreden bevel geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven, dat werd uiteengezet en toegelicht in een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Hoewel deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op 9 juli 2012 ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard en deze beoordeling voorafgaat aan het treffen van de tweede bestreden beslissing, volstaat dit *in casu* niet. De ongegrondheidsbeslissing, die zich in het administratief dossier bevindt, bevat immers de volgende overweging: "*Aangezien betrokkene voorlopig het land niet dient te verlaten kan het element dat zij haar zusters hulp nodig heeft niet weerhouden worden*". Hieruit blijkt dat de verweerder ervan op de hoogte was dat de verzoekster minstens heeft aangevoerd dat zij de hulp van haar zus nodig heeft. Uit haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 30 september 2011, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt eveneens dat de verzoekster aan het bestuur voorlegde dat zij samenwoont met haar familie, die haar verzorgt. Deze elementen worden niet aanvaard als grond voor een regularisatie, omdat de verzoekster het land voorlopig niet hoeft te verlaten. Het spreekt voor zich dat zich dus wel degelijk een beoordeling dienaangaande opdringt wanneer de verweerder nadien beslist dat de verzoekster toch het land moet verlaten. In elk geval kan uit de weigeringsbeslissing van 9 juli 2012 niet blijken dat de verweerder een standpunt heeft ingenomen omtrent de vraag of verzoeksters gezins- of familiale situatie zich tegen de terugkeer naar het land van herkomst verzet.

Ook uit de overige stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verweerder rekening heeft gehouden met verzoeksters concrete gezins- en familiale situatie bij en voorafgaand aan de afgifte van het thans bestreden bevel. Hoewel hij wel degelijk door de verzoekster op de hoogte was gebracht van de samenwoning met haar zus en de afhankelijkheid van haar familie in België die haar verzorgt, wordt in tegendeel in een nota van 15 mei 2017 het volgende gesteld: "*Alvorens het nemen van de beslissing tot verwijdering werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13): 1. Gezins- en familieleven: Betrokkene toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 EVRM.*"

Uit niets blijkt bijgevolg dat de verweerder bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten rekening heeft gehouden met verzoeksters specifieke gezins- en familieleven, en meer bepaald het gegeven dat de verzoekster bij haar zus woont, van wie ze verzorging krijgt.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is op dit punt dan ook aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststelling geen afbreuk. De verweerder verliest immers uit het oog dat het, overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, aan hem zelf toekomt om bij de verwijderingsmaatregel rekening te houden met het gezins- en familielevens van de verzoekster. Het is op dit punt niet aan de verzoekster om achteraf, wanneer haar reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd, in een annulatieberoep (met nadruk op annulatie) aan de Raad aan te tonen dat haar familiale situatie haar zou verhinderen gevolg te geven aan de bestreden verwijderingsmaatregel. Deze repliek betreft overigens de uitvoerbaarheid van de tweede bestreden beslissing, en niet de wettigheid ervan. In de mate dat de verweerder nog verwijst naar een arrest van de Raad, dient er op te worden gewezen dat hiervan geen precedentenwerking uitgaat. Bovendien verwijst de verzoekster *in casu* op goede gronden naar de elementen die zij reeds aan het bestuur overmaakte in een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze elementen zitten in het administratief dossier, zodat het niet om een loutere beweringen.

Het tweede middel is in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

#### 4. Korte debatten

Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is wat deze beslissing betreft zonder voorwerp.

De verzoekster heeft echter geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Wat deze beslissing betreft, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

#### 5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Artikel 1**

De beslissing van de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), wordt vernietigd.

#### **Artikel 2**

De vordering tot schorsing is, wat de bij artikel 1 vernietigde beslissing betreft, zonder voorwerp.

#### **Artikel 3**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

#### **Artikel 4**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

dhr. K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

C. DE GROOTE